

Μαθήματα από το Ουκρανικό πραξικόπημα (2)

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η κρίση στην Ουκρανία, η οποία προκλήθηκε από το «πραξικόπημα από τα κάτω» της Ευρω-ελίτ (και της Υπερεθνικής Ελίτ γενικότερα) για να ματαιώσει την ένταξή της στην Ευρασιατική Ένωση και να επιτύχει την πλήρη ενσωμάτωσή της στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, έχει άμεσες σχέσεις με την Ελληνική καταστροφή, την οποία επέβαλλαν οι ίδιες ελίτ που σήμερα καταστρέφουν την Ουκρανία. Ποια είναι τα μαθήματα που μπορούμε να συνάγουμε από αυτήν;

Το πρώτο μάθημα νομίζω είναι ότι η επιλογή που δίνεται σήμερα από την Υ/Ε και την Ευρω-ελίτ στους Ευρωπαϊκούς λαούς είναι: είτε να ενσωματωθούν, μέσω της ΕΕ, στην Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και της Κοινοβουλευτικής Χούντας, είτε να έχουν την ίδια τύχη που έχουν οι αντιστεκόμενοι λαοί, οι οποίοι παλεύουν για την εθνική ανεξαρτησία τους είτε στην Μέση Ανατολή (Ιράκ, Λιβύη χθες, Συρία, Ιράν σήμερα), είτε, τώρα, ακόμη και στην Ευρώπη (Ουκρανία). Η διαδικασία αρχίζει με τις ελίτ αυτές να ξεκινούν μια εκστρατεία εκμετάλλευσης σημαντικών κοινωνικών διαιρέσεων (όχι βέβαια ταξικών!), π.χ. θρησκευτικών στην Μέση Ανατολή, ή ιστορικών, εθνοτικών κ.λπ. μεταξύ δυτικο-Ουκρανών και ανατολικο-Ουκρανών. Στην συνέχεια, οι ίδιες ελίτ, με την αμέριστη βοήθεια των ντόπιων ελίτ, χρησιμοποιώντας την πελώρια οικονομική, στρατιωτική και μιντιακή δύναμή τους κινητοποιούν το τμήμα του πληθυσμού που είναι πρόθυμο να συμμαχήσει μαζί τους στον στόχο της «αλλαγής καθεστώτος», μέσα από μια «στημένη» εξέγερση, η οποία οργανώνεται, χρηματοδοτείται και στην ανάγκη εξοπλίζεται από τις ίδιες ελίτ. Φυσικά, οι κοκα-κολα «Μαρξιστές» τύπου Ζίζεκ και οι «πράσινοι» τύπου Κον Μπεντίτ —που θαυμάζει η εκφυλισμένη «Αριστερά» και οι αντίστοιχοι «Οικολόγοι» μας!— αναλαμβάνουν, όπως πάντα, την ιδεολογική στήριξη των “εξεγέρσεων” αυτών. Για να πετύχουν, μάλιστα, τον στόχο τους οι ελίτ αυτές δεν διστάζουν να χρησιμοποιούν ως προσωρινούς συμμάχους ακόμη και άσπονδους εχθρούς τους, όπως η Αλ Κάιντα στις Αραβικές χώρες, ή νεοναζί κινήματα σε χώρες σαν την Ουκρανία που έχουν την αφέλεια να πιστεύουν ότι, αφού καταφέρουν με την βοήθεια των ελίτ να ρίξουν τα υπάρχοντα καθεστώτα, στην συνέχεια θα ξεκινήσουν αγώνα εναντίον τους. Μέχρι βέβαια να συνειδητοποιήσουν την μοίρα των «στυμμένων λεμονιών»...

Το δεύτερο μάθημα είναι ότι, αν οι Ευρωπαϊκοί λαοί θέλουν να αποφύγουν την τύχη αυτή, η μόνη διέξοδος είναι ο αγώνας ενάντια στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ που την εκφράζει στον χώρο μας. Με άλλα λόγια, τα λαϊκά στρώματα, τα οποία αποτελούν την συντριπτική πλειοψηφία των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης, πρέπει να ξεπεράσουν τις αποπροσανατολιστικές θέσεις της εκφυλισμένης «Αριστεράς» ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια «καλή» παγκοσμιοποίηση, ή μια «καλή» ΕΕ. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν είναι απλή ιδεολογία αλλά το αναγκαίο θεσμικό πλαίσιο που εξασφαλίζει το άνοιγμα και την απελευθέρωση όλων των αγορών, που απαιτούνται για την επικερδή λειτουργία των υπερεθνικών επιχειρήσεων, οι οποίες σήμερα ελέγχουν την παγκόσμια οικονομία. Δεν υπάρχει ούτε ένα παράδειγμα χώρας που ήταν ενσωματωμένη στην ΝΔΤ και τους οικονομικούς θεσμούς της (ΕΕ, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, ΔΝΤ, Διεθνής Τράπεζα) και τους αντίστοιχους πολιτικοστρατιωτικούς (ΝΑΤΟ κ.λπ.) η οποία εφάρμοσε διαφορετικές πολιτικές από αυτές που επιβάλλει η

νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Τα υπόλοιπα είναι παραμύθια της «Αριστεράς του χαβιαριού», όπως σωστά την αποκαλεί η λαϊκή θυμοσοφία.

Το τρίτο μάθημα, συναφές με το παραπάνω, είναι ότι οι «μαξιμαλιστικές» δήθεν λύσεις για «σοσιαλιστική επανάσταση σε μια χώρα» (ή ακόμη πιο ουτοπικά, στην Ευρωπαϊκή περιφέρεια, αν όχι πανευρωπαϊκά!) οδηγούν τελικά σε αδράνεια και στην συνεχή αποθράσυνση των ελίτ, εφόσον βέβαια ούτε οι αντικειμενικές, αλλά ούτε οι υποκειμενικές συνθήκες για συστημική αλλαγή υπάρχουν σήμερα. Οι αντικειμενικές, διότι, παρά το γεγονός ότι η σημερινή πολυδιάστατη κρίση είναι πρωτόγνωρη, καμιά χώρα ενσωματωμένη στην ΝΔΤ δεν μπορεί να έχει συστημική αλλαγή οποιουδήποτε τύπου, εάν δεν έχει αποδεσμευθεί πρώτα από αυτή. Όλες άλλωστε οι ιστορικές επαναστάσεις με αντισυστημικό περιεχόμενο στην Ευρώπη (από την Ρωσική του 1917 μέχρι την Ισπανική του 1936 που ήταν και η τελευταία απόπειρα καπιταλιστικής ανατροπής) έγιναν στο πλαίσιο εθνών-κρατών, πριν δηλαδή την εποχή της παγκοσμιοποίησης και της πρωτόγνωρης, ιστορικά, οικονομικής αλλά και πολιτικο-στρατιωτικής αλληλεξάρτησης/εξάρτησης. Οποιαδήποτε, επομένως, συστημική αλλαγή σήμερα είναι αδύνατη, εάν δεν έχουν αλλάξει πρώτα οι παραπάνω αντικειμενικές συνθήκες. Συνάρτηση της ανυπαρξίας αντικειμενικών συνθηκών, με την παραπάνω έννοια είναι, βέβαια, και η έλλειψη των υποκειμενικών συνθηκών για συστημική αλλαγή, με τα μαζικά σοσιαλιστικά και συνδικαλιστικά κινήματα του παρελθόντος να έχουν ουσιαστικά διαλυθεί στην εποχή της παγκοσμιοποίησης.

Το τέταρτο μάθημα είναι ότι ο μόνος τρόπος ώστε τα λαϊκά στρώματα που είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης να οδηγηθούν στην έξοδο από την οικονομική καταστροφή που επιβάλλει η ΝΔΤ, αλλά και να τεθούν οι βάσεις για μελλοντική συστημική αλλαγή, είναι η δημιουργία ενός Λαϊκού Μετώπου Εθνικής και Κοινωνικής Απελευθέρωσης (ΜΕΚΕΑ) που στόχο θα έχει ακριβώς την δημιουργία των κατάλληλων αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών. Οι αντικειμενικές συνθήκες μπορούν να δημιουργηθούν μέσα από μια στρατηγική οικονομικής και πολιτικής αυτοδυναμίας που θα υιοθετήσει η Κυβέρνηση του ΜΕΚΕΑ, μετά την ρήξη με τη ΝΔΤ και την έξοδο της χώρας από τους θεσμούς της —με παράλληλη βέβαια αλλαγή των γεωστρατηγικών προσανατολισμών για την αυτο-προστασία της από τους «συμμάχους» της που επέβαλαν το ξεπούλημα του κοινωνικού της πλούτου!— καθώς και τις απαραίτητες θεσμικές αλλαγές (μονομερής διαγραφή χρέους, κοινωνικοποίηση Τραπεζών και των κλάδων που καλύπτουν βασικές ανάγκες κ.λπ.). Οι υποκειμενικές συνθήκες θα αρχίσουν να ωριμάζουν με την δημιουργία του παλλαϊκού αυτού Μετώπου, όπου οι πολίτες μετέχουν σαν πολίτες, ξεπερνώντας ιδεολογικές προκαταλήψεις, για την επίτευξη των στόχων του. Το γεγονός ότι ένα παρόμοιο (άτυπο) κίνημα κατά της ΝΔΤ έχει ήδη αρχίσει να δημιουργείται «από κάτω» στις Ευρωπαϊκές χώρες και ιδιαίτερα στις ανατολικο-ευρωπαϊκές, είναι άκρως ενθαρρυντικό.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2014/2014_02_09.html